

Sikariportaan saunailta Keski Suomessa on pieni kunta Kannonkoski ja siellä on kunnan uimahalli, siinä palaneen paloaseman vastapäätä. Kunnan uimahallilla päätetään kunnan asiat tiistaisin kun kojootti veljeskunnan herrat kokoontuvat viikottaiseen tilaisuuteensa. Korkein arvoisella herralla on kolme laudetta käytettävinaan ja noviisi pojilla ylälauteella kuumin nurkkaus. Tämä järjestely takaa se että isosulkaisimmat kukot pysyvät tunkiolla pisimpään ja laulavat pisimmät laulut, sisällön kustannuksella. Toisaalta jos joku aloittelija kommentoi liian napakasti, niin veljeskunnan päällikkö rapsauttaa oikein tuikeat ja tylyt löylyt, kyllä siinä viekkainkin aloittelija vaikenee. No olipa taas kerran tiistai, Kannonkoskella palaneen paloaseman vastapäätä olevassa kunnan uimahallissa kunnan asioita taas päätettiin veljeskunnan voimin. Lauteilla istui kolmesta punaisen tirisevää omantärkeyden tuntevaa kojoottia. Miehet ovat erilaisista taustoista lähtöisin, mutta taustoistaan huolimatta, oikein kunnan olalletaputtelijoita kaikki. Tuona tiistaina päätettiin lauteilla ilman sen kummempia pöytäkirjoja ja kirjanpitoja Korhosen sikalan hajuhaitoista. Ennen kuin ensimmäistäkään muovinapullista kiukaalle oli enojärven pintavettä heitetty, asia oli jo vireillä ja kiivasluontoinen Tarmo Alatemmi oli jo huutanut verisuonet pulloksiin ohimoillaan ja kurkkunsa käheäksi sikalan tuomista ongelmista. Eihän se hyvää tee miehelle joka syö kolmea verenpainelääkettä ja painaa satakuusitoista kiloa sadanviidenkymmenen kolmen sentin varrella. Niinhän siinä sitten muutaman napullisen jälkeen oli käynyt, että Alatemmi oli saavuttanut kiihtymyksessään kliimaksin joka päätyi aivohalvaukseen ja kaatua rysähtänyt Nujulan Simon syliin. Siitä ne Virtasen hälyttämät ambulanssityöt kuljettivat alastoman Alatemmin, jonka oikea puoli naamasta roikkui kuin koripallo kori, paareilla ambulanssiin ja Saarijärven keskussairaalaan. Saarijärvellä Alatemmi menehtyi muutaman tunnin kuluttua hoito virheeseen joka johtui resurssipulasta ja valehoitajasta. Kaikesta huolimatta kojooteilla oli nyt tärkeämpää mietittävää, kuin Alatemmin poisnukkuminen. Veljeskunta päätti tänään sikalan siivottomasta lemusta joka vaivasi Kannonkosken kirkonkylän hautausmaan puolta, eli pohjoista kirkonkylää. Kaksitoista toisilleen tuttua miestä sulloutuvat takaisin lauteille ja Alatemmin alta selvinnyt Nujula ehdottaa hiljaista hetkeä Taiston muistolle, ja se pidetään. Sitten alkaa löylyn heitto Kolmelle lauteelle ylentynyt Varma Virtanen, jonka suku on asunut Kannonkoskella viisisataa-luvulta saakka, on löylinsäätelijä ja päällikkö, hän heittää löylyä. Aloitusbölyt ovat napakat ja raskaat ja siinä otetaan heti löysät pois. Perimmäisessä nurkassa uusin kojoottitulokas, kaksikymmentäkolmevuotias Vilho Vehnänen, ei ole paksunahkaisimpia vastankuluttajia ja niinhän siinä käy, että pois pyrkiessä infernaalisesta löylystä ensimmäisen sangon loppuessa Vilhon ajatteluelimen tiedonsiirto sakkaa ja Vehnänen kaatuu kiukaalle tajuttomana. Löylyn kyyristämät saunojat huomaavat Vehnäsen kiukaalla vasta kun nahka alkaa tirisemään. Ensimmäisenä apuihin ryntää Keijo Korpela, Korpela on vahva kaveri. Keijo nappaa hennon Vehnäsen isoihin kouriinsa, kuin jauhosäkin. Kiukaankivet vain kolisevat kun Korpela käsittelee Vehnästä kiukaan yllä, muutama kiuaskivikin on ikävännäköisesti palanut Vehnäsen naamaan ja kylkeen kiinni. Aika vauhdilla oli Vehnänen kaatunut kun oli pala tukkaakin jäänyt lauteiden kaiteessa olevaan tikkuun kiinni, oli monta viikkoa tapahtuneen jälkeen vasta huomattu, kunnes kunnan siivoaja korjasi kutrit kompostiin. Saarijärven keskussairaalaan saapui ambulanssi hieman liian myöhään, mitään ei ollut tehtävissä Vehnänen oli poistunut keskuudesta. Kolmatta varttia olivat elvyttäneet klinkkerilaattalattialla ja antaneet sähköä, mutta tuloksetta. Vilho oli kuollut kuin poskeen tarttunut kivi. Tapahtuneesta järkyttynyt Korpela kertoi tarvitsevansa kriisiapua ja tilasi rahamiehenä helikopterikyydin mobileen Jyväskylään. Siellä nuoret neitokset olivat antaneet Keijolle tasapuolisesti henkistä elvytystä. Korpela selvisi tapahtuneesta, luoja kiitos, seitsemäntoista kuukauden psykiatrisella pakkohoidolla, lääkäri oli sanonut että loppuikä

lääkkeitä tai viikate laulaa. Endometrioosi ei ole leikin asia. Kannonkoskella oli kuitenkin tilanne päällä ja ongelma ratkaisematta. Kymmenen päättäväistä, Kannonkosken kermasta koottua urhoa, käyvät saunanlauteille vaahtoamaan Varma Virtasen johdolla, tappioista huolimatta. Nujula ehdottaa hiljaista hetkeä Vilhon muistolle, se pidetään. Joku toteaa perään Korpelan olleen hyvä mies. Kiuas sihisee enojärven humuksellinen pintavesi ja pohjoisenkeskisuomen herrat istuvat kuumassa huoneessa, vahvasti pohtien sikalan probleemaa. Silloin, kuin koloratuuri sopraanon huutamana Väinö Kuparinen saa loistoidean ja ponkaisee innostuksesta seisaalleen. Sillä paikalla katto oli matala ja Väinö kalautti kaljun päänsä laatoitettuun kattoon. Vertapulppuava Kuparinen oli alkanut hitaasti kaatua vasemmalle ja kuulemma pitänyt kummallista korinaa kaatuessaan. Sieltä ylälauteilta suorin vartaloin Väinö Kuparinen oli rojahtanut otsa edellä lattiakaivon kohdalle Kannonkosken kunnan saunan lattialle. Lirinä kuulemma kuului hetken aikaa lattiakaivosta, kun Kuparinen antoi verensä. Eivät soittaneet ambulanssia, poliisi ja ruumisauto tuli. Poliisikin alkoi jo kiinnostua kojoottien kokoontumisesta ja pidättivät Varma Virtasen Ja Pekka Mäkisen, joka kasvatti kanoja sammakkokankaan kupeessa. Pidätyksen yhteydessä, pikku konjakeissa oleva Virtanen oli saanut päähänsä vastustaa virkavaltaa. Poliisi ampui Virtasen ja haavoitti varulta vakavasti Mäkistä. Mäkinen jäi eloon ja asuu nykyään Ranualla. Ei sota yhtä miestä kaipaakaan, ja kolmekin on vain tilastopoikkeama. Palaneen paloaseman pihassa oli hiljaisempaa kuin uimahallin pihassa, mutta kyllä sekin oli osansa eriskummallisesta illasta saanut. Siellä kunnan uimahallin pihassa seitsemän miehen voimalla seisoivat Kannonkosken tulevaisuus, rivissä seisoivat ja takavalot loittonivat. Nyt oli pikapalaverin paikka. Virtasen kunniaksi oli lehteriltä laulu jo valittu ja lauteilla oli Kannonkosken alfauroksen paikka auki. Titteliä tavoitteli Nujula, Kaartamo, Virta, Pekkanen, Leppänen, Kinnunen ja Aho. Kaartamo nappasi käteensä katuharjan ja iski Virtaa sillä niskaan, harja katkesi ja Virta kaatui elottomana mustaan maahan. Pekkanen otti pyyhkeen lantiolta, teki muutaman hämäysliikkeen ja kuristi Leppäsen, Leppänen vaihtoi hiippakuntaa heti. Ennen kuin Kinnunen ehti potkaista karatepotkulla Ahoa aataminominaan Aho heitti kookkaalla kivellä Kinnusta ohimoon. Kinnunen sinnitteli hetken, mutta esiripun sulkeutumista ei voinut estää. Pieni tilannekatsaus ja pään pyöräytys, sitten Aho hyökkäsi Pekkasen kimppuun kaatuen tämän päälle, niin että Pekkanen mursi niskansa. Pekkasen hautajaisissa lauloi Iso D virren 271 ja sukulaisnaiset olivat olleet liikuttuneita. Nujula nousi tässä vaiheessa puupinon takaa, ehdotti hiljaista hetkeä Pekkasen, Virran, Leppäsen ja Virtasen muistoksi ja hiljainen hetki pidettiin. Saunan ovi kävi ja kolmikko kävi päättämään sikalan hajuhaittoja. Enojärven pintavesi sihisi ja pihisi sähkökiukaalla. Kannonkosken kunnan uimahallin lauteilla istui kolme veristä päättäjää, jotka olivat pitäneet hiljaisen hetken hetki sitten. Miehet istuivat hiljaa ja katsoivat sähkökiuasta, Kaartamo nousei ja käveli pukuhuoneeseen. Kaartamo veti Jamekset jalkaan ja sytytti vihreän nortin, käveli autolle joi puolipulloa jallua. Ajoi Korhosen sikalan viereen ja poltti sen.